

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

Lo qu' es aquesta senmana si que aviat estarem llestos. Feya temps que venia anunciantse la representació, per entrada de Quaresma, de la comedia titulada: *La crisis*, y, en efecte, ja s' está representant. La comedia, ab sas pretensions de original, es més vella que l' anar en burro. Aixís es que á penas interessa á ningú, excepció feta dels tipos que hi prenen part.

Un d' ells, en Silvela, que pretén imitar á n' aquell personatge de tantas y tantas comedias, als quals els autors els hi posan la següent acotació: *«Hace que se va y vuelve.»*
Un' altre, en Sagasta, que apremiat pels seus comparsas fa veure que vol anar al candelero; pero prefereix reservarse per estrenar el nou reynat, tal com va estrenar la regencia, porque podrá ser ja molt vell, pero continua sent molt aficionat als estrenos.
N' hi han alguns, com en Romero Robledo, com el Duch de Tetuán y altres, que 's limitan á recitar monòlechs solitaris.
N' hi ha per fi, com en Gamazo, que quan el cridin á donar consell, se disposa á respondre lo següent:
—Pregunti al Pare general de la Companyia de Jesús, y ell li dirá lo que penso jo.
Tal es l' aspecte de la crisis: tal es el caràcter de la comedia.

El desenllás encare no se sab quin será, per més que 's necessita ser molt llusco per no preveure'l.
Diguin lo que vulguin els galans, als quals aquesta vegada se 'ls exigeix que donguin la seva opinió per escrit, atinentse, sens dupte, á la vella copla que diu:
*«Papeles son papeles,
cartas son cartas,
palabras de aquestas manos
todas son falsas»*
Diguin—repeteixo—lo que vulguin, es lo cert que la crisis será resolta, com totes, á espalllas del parlament y segons las conveniencias de las ditxosas pandillas que monopolisan el poder, sense tenir en compte per res, ni la solució de certas necessitats públicas, ni la satisfacció de determinadas aspiracions del país.
Els mateixos homes, ab iguals vicis, serán cridats á escorre l' última sustancia del país mansíssim, y á deixar-lo clavat, com el bando aquell del *Ordeno y*

mando, cada vegada que 's queixi ó protesti ó intenti bellugarse.
Perque tot sigui viciós en aquesta Espanya descalabrada, ho ha de ser per forza y sense remey possible el círcul en que gira tota la política monárquica, el qual té per punt central el manteniment á tota costa de l' abusiva preponderancia de la plaga clerical.

PEP BULLANGA.

LA CRISIS

A fa molt anys que las pandillas monárquicas espanyolas jugan á pacte.
Vinga engegar coloms que son els símbols de la ignocencia y de las ilusions del poble, y vinga ferlos caure á escopetadas. No se 'n escapa ni un.

Avants tiravan els de la colla de 'n Sagasta, y quan aquests acabaren las municions, comensaren á els tirar de la colla de 'n Silvela.

Mesos enrera á n' en Silvela l' escopeta li va fer figa, y á causa de que 'ls de la colla sagastina encare no estavan previnguts, va ser encarregat l' Azcárraga de continuar tirant sobre 'ls infelissos, els indefensos coloms. El joch no pot parar. Se 'n necessitan molts de coloms per anar continuament á la cassola. ¡Hi ha tants y tants *arrossaires* en aquesta ditxosa monarquía!

Però, per lo vist, l' Azcárraga havia de exercir las funcions de tirador sols de una manera interina. Aixís estava pactat ab l' altre.

—Tú, tira—va dirli en Silvela—y mentres tant jo 'm faré adobar l' escopeta: quan la tingui á punt ja t' avisaré.

Per lo vist ha arribat l' hora convinguda: l' Azcárraga ja está cansat de tirar: ha mort tots els coloms que s' han posat á tret... ha respectat, com si fossen sagrats, als esparvers del clericalisme, y ha dit á n' en Silvela, que ja s' estava frisant:

—Ara li toca á vosté, D. Paco. Enginyis porque li concedeixin el torn, posis l' arma á la espallla ¡y bona punteria!

Però 'ls de la colla sagastina, que ja fa temps que miran neguitosos com els altres se menjan l' arrós, están molts empimpat y cridan:

—No... Aixó no val. Ara 'ns toca á nosaltres. Aquest es el pacte.

Y D. Práxedes, l' amo de la colla, volent y dolent, se grata la barba, y diu:

—No precipitarse... senyors... no precipitarse!

Tal se presenta la crisis actual, molt semblant á las anteriors, com ho serán á n' ella las que aniran venint, si no 's muda de sistema.

Es hasta ridícul que hi haja qui 's dongui tants mals de cap per resoldre una competencia de aquesta naturalesa, entre 'ls socis de aquesta especie de *Pichon-Club*, que son els únics que s' han adjudicat l' exclussiva de matar coloms á pacte, respectant, aixó sí, als esparvers del clericalisme.

Que tirin els uns, que tirin els altres, al país que res té que veure ab aquest club, malehit lo que li importa. Cert qu' es ell qui ha de pagar la festa; pero lo mateix li fan pagar que tirin els uns, com que disparin els altres.

Els mateixos tirador deuen estarne convenuts, quan están cansats de dir:

—Tots pensém lo mateix: tots volém lo mateix:

Las declaraciones dels cap-pares de la política monárquica

LA MARE ESPANYA:—Arri allá, embusteros... Anéu á enganyar á un' altra dona!

ab el qüento de que se 'n han d' anar á Conanglell y adíos, «si t' hay visto, no m' acuerdo.» Al tornar aquí, si tornan, ja tenen compromís ab un'altra.

Ab els d' artilleria aixó no succeeix. Quan ells prometen casarse, veritat es que may els ve bé d' arreglar els papers, pero al menos no tenen l' escusa de Conanglell, y si renyeixen, sempre es per qüestions de delicadesa... ó perque una no 'ls porta prou tabaco.

—Mirate'!... D' aixó se 'n diu puntualitat. Qualsevol se pensaria que té rellojje. Quan ell promet que á tal hora será á puesto, ja hi poden pujar de peus. ¡Ay! Si ab tot fos tan bon cumplidor com ab aixó de las horas!

III

La criada y l' artiller: —Salut á la mes simpática de las Layetas. —¿Qué 'n coneixes moltes? —Una no mes, y 'n tinch per tota la vida. —¿M' ho juras? —¡Vaya! Y per Santa Bárbara, qu' es patrona nostra, y l' ordenansa 'ns prohibeix jurar en fals en nom d' ella. —Hi ha una novetat. —¿Bona? —Tú dirás. Fins á la deu no haig de tornar á casa. —¿Y aixó? —La senyora m' ha donat un' hora pera anar á confessar. —Y tú, naturalment... —Penso tant en confessarme... com ara plouhen pacatillas.

—A propòsit de pacatillas... ¿No me 'n portas cap? —Ja t' has fumat aquellas dugas? ¡Malgastador!... —¿Qué vols ferhi, si ab aquest diable de fret un hom no mes pensa en fer foc d' una manera ó altra! —Bueno, no t' faltarà tabaco ni t' faltarà res. —¿Estás bé de fondos? —Mirat... —¿Tots aquests diners son teus? —Son els de la compra. —Es igual: haventhi hi tants, pots quedar bé ab els amos y ab mí. ¿Qué has de comprar? —Una pila de cosas, pero principalment una carnicera de carn. —¡Horror! ¡Una carnicera!... Nosaltres no la comprém per tota la companyia... Nada, ab un parell de lliuretas no tenen mes que suficient. —També m' ho sembla... —¿Estás ab mí? Donchs entesos: aném fins al Parch á donar un vol. Pel camí podrém enrahonar las nostras cosas... y trobarém algun estanch. —Pero ¿tú 'm juras que vas de serio? —¿No t' hi dit que Santa Bárbara 'm guardaría de mentir?!

IV

La criada y la senyora: —Passa una mica de l' hora, Layeta: son las deu y mitja. —Ah! No sé que dirli. Als Agonitzants m' han fet esperar molt. —Y que tal ¿cóm ha anat? —¿Cóm volia que anés? M' hi confessat, y vel'hi aquí tot. —Pero 'l confessor ¿qué li ha dit? —Ah!... Alló que vosté deya: que havia de *reprimir la carn*. —¿Veu?... —St, senyora: y avuy mateix ja hi comensat á ferho.

A. MARCH

QUI A FERRO MATA...

Y ella humil, pro ab fermesa, y ell ab rabia continúan aixís rectó y neboda: —¿D' eix modo es com seguixes els consells que ab bons fins ton oncle t' dona? —Es que 'l reny me caggira y el meu cor, plé d' amor, fa batre ab forsa mes que la lengua de vosté divina la lengua humana de qui 'l cor me roba. —Recorda la promesa que vares fer de ser de Cristo esposa! —L' imatge del donzell que 'l cor me guarda es l' única qu' avuy tot mon sér ompla y jo no enganyo á Cristo: avans que impia me fagi, sens fé, monja, me donaré la mort puig prefereixo no una, cent mil voltas, ans qu' en lo claustre sé enterrada viva, viure en lo cor de qui jo estimo, morta. —¡Calla, blasfema!... Per ton nom al menos no haguessis dat á sa luxuria ta honra! —Oh, pare, no es possible resistir á sos prechs! Ab ànsia boja fixos als meus sos negres ulls hermosos, apretant ab sas mans mas mans ab forsa jura estimarme mentres tinga vida, diu que sens mí per ell tot foran sombras puig soch sa llum, son cel, son nort, sa ditxa... —(Oh, no sé... tant me diu que 'l seny me torba y no puch evitar els seus abrossos y els seus ardents petóms sobre ma boca fins qu' en esclat suprem... —¡Oh, calla, calla, desventurada dona! Y mossen Pol volguten son plor contindre son rugós front entre sas mans enfonza, y recordantse de vint anys enrer afegeix ab veu baixa—¡Pol, confórmate, puig omnes evim, qu' acceperint gladium, gladio peribunt, y ab iguals tramoyas vareig enganyat un dia á qui ta mare fou, pobra xicotat!

DELFI ROSELLA

LA CONDENNA D' EN CHANG Y EN CHENG

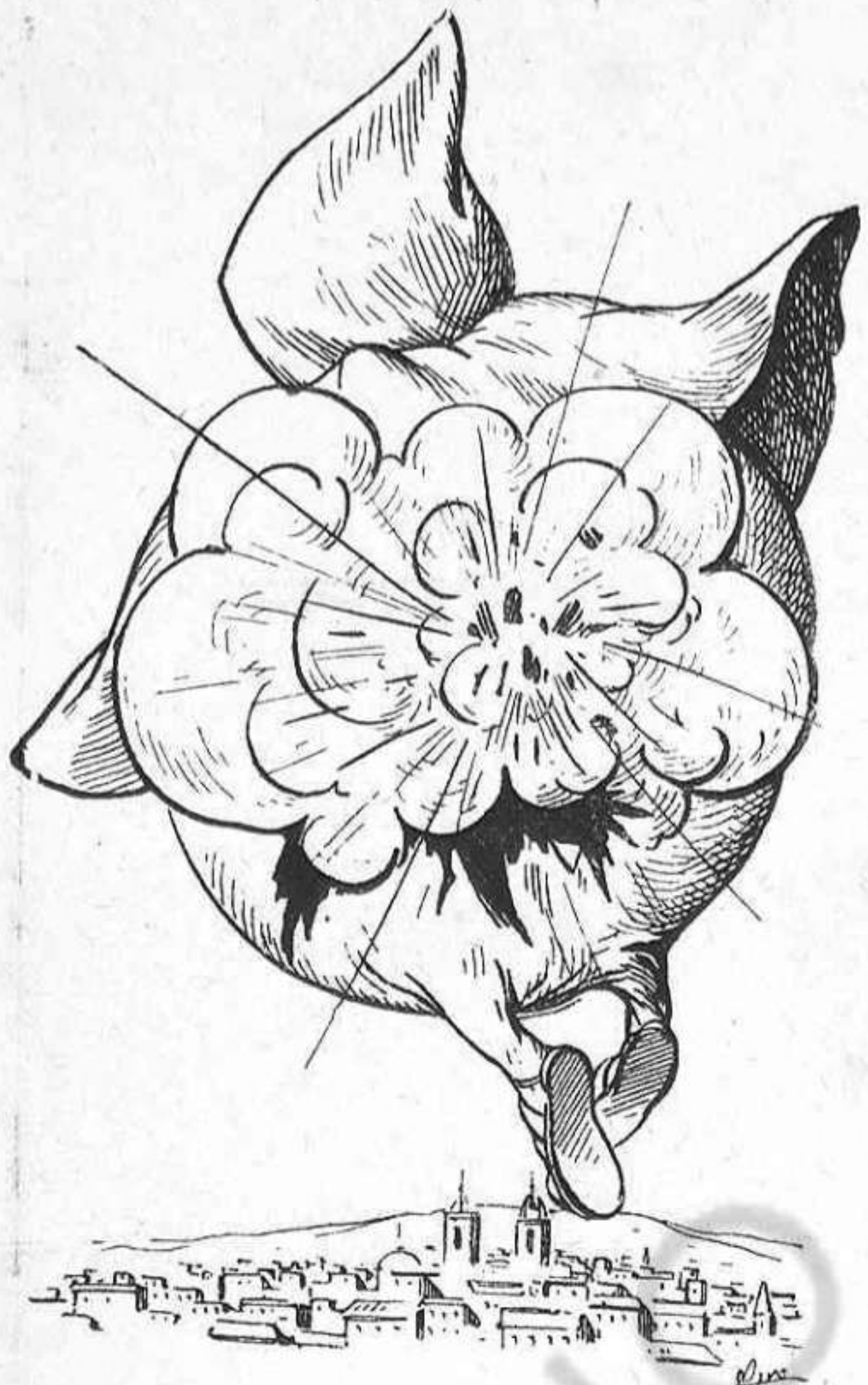
A escena á Pekin, en la gran sala verda del gran palau groch. Personatjes: el generalíssim Waldersée y l' diplomátich Li. En Waldersée, entrant per la dreta: —Deu guardli al noble director del Imperi xino.

Tant y tant se 'ns inflará,

En Li, apareixent per la esquerra: —El dragó immortal protegeixi al digne representant de las potencias europeas. —Dugas rialletas, sis cortesias, y cada hú passa á ocupar el seu assiento. En Waldersée pren la paraula. —Restablertaafortunadament la pau, ha arribat l' hora, venerable Li, de donar una satisfacció á las nacions civilizadas, castigant severament als promovedors dels lamentables successos que durant tres mesos han avergonyit al món. —Parléu com un libre dels més ben estampats. —Havent ja sigut en Chang y Cheng senyalats per tothom com á caps del moti, sòls ens resta posarnos d' acort vos y jo respecte á la pena que mereixen. —¿Quína pensén aplicals'hi vos? —Tant per la seva alta categoria, com pel encarnissament ab que durant els moments més crítichs excitaren á las masses, crech que lo menos que mereixen es la mort. —¡Dimontril... —Ja veig qu' es dolorós, amich Li, pero cal fer un escarment que serveixi d' exemple en las sublevacions futuras. —No obstant, en Chang y en Cheng son prínceps; tenen entrada al palau blanc y al palau roig, y... ¡qué volén que us digui!, condemnar á mort á personas de tan alta categoria, ho trobo molt cruel. —Y donchs ¿qué 's fariau vos? —Me contentaría ab un cástich més enrahonat. —Verbi gracia... —Verbi gracia, donarlos una bona repulsa qual-sevol vespre després de sopar, y ferlos prometre que no hi tornarán més. —Li, sou un ángel... —Gracias pel favor. —Sou un ángel, que pera castigar als revoltosos no serviú. ¿No comprendeu que aixó de la repulsa sería lo mateix que fer una serenata á un ninot de pedra? ¿Qué pensarian els facciosos? ¿Qué diria 'l país? Y, aixó es lo més grave ¿cóm s' ho pendrían las nacions civilizadas? —Potscr teniu rahó, pero... ¡la mort, la pena de mort aplicada á dos prínceps com en Chang y en Cheng!... —Li, permeteu que us parli ab tota franquesa. En l' esperit de las potencias d' Europa en Chang y en Cheng están condemnats, y no hi ha divinitat ni dragó que 'ls salvi. Es necessari que morin, y morirán. —En fi... si han de morir, *requiescant in pace*. Pero al menos, recordeu que son prínceps, y que un príncep no pot morir com un escura-xamaneyas. —¡Ah! En quant aixó, me sembla que lo millor es seguir las hermosas tradicions de l' Europa civilizada: lo més noble y caballeresch es fusellarlos. —¿Qué!... ¿Matarlos á tiros? ¿En Chang y en Cheng, dos prínceps del Celest imperi, morts á tiros com dos miserables cunills?... Amich Waldersée, demaneume la casa, la dona, la qua... pero lo qu' es aixó, no m' ho demaneu may, ¡may!

—Pues, creyéu que á las nacions europeas... —Aquí no som á Europa: cada terra fa sa guerra y cada poble mata á la seva gent de la manera que considera més artística. —No us vull contradir: lo essencial es que aquests dos prínceps sanguinaris rebín el cástich merescut. ¿No us sembla digne fusellarlos? Perfectament: tallémlos el cap. —¿Voleu dir una decapitació? —No una, dugas; perque en Chang y en Cheng son dos. —Tampoch me sembla bé: tallar el cap á dugas personas de la seva alcurnia, sería ofendrels. —Ja 'ls tallaré ab tota la delicadesa possible. —Es igual. Aquí la decapitació es considerada un suplici ordinari, vulgar, casi denigrant. Heu dit que á n' en Chang y en Cheng voliau matarlos; pero una cosa es la mort y un'altra la deshonra. —No, inefable Li; jo no vull deshonrar á ningú: ab que deixin de respirar me dono per satisfet. ¿No volén fusellar als dos prínceps? No 'ls fusellém. ¿Us sembla lleig tallarlos el cap? Que no se 'ls talli. Mentres poguem enviarlos al altre món, en lo demés no mirarém prim. ¿Quína es en aquesta terra la mort destinada á la gent de categoria? —La extrangulació. —Perfectament. Extrangularém als senyors Chang y Cheng, y *tutti contenti*. ¿Us pareix bé? —¡Admirable! —Pues, aném sense demora á fer cumplir la sentència. —Aném; pero primer necessitariam una cosa.

que al últim reventará.

—¿Quína? —Tenir en poder nostre als prínceps Chang y Cheng. —¿Cóm! ¿No están presos? —No senyor: van escaparse fa set ó vuyt días, y á horas d' ara qui sab ahont son.

FANTÁSTICH.

DOS BULTOS

BALADA

Lo sol ja se 'n vá á la posta: los aucells á joch se 'n van: del tros tornan los pagesos puig qu' es l' hora de sopar. Al bosh se 'n entran dos bultos ¿quí sab d' ahont venen y hont van?

Fá en el convent la campana de l' oració la senyal; y l' aucellada á n' els arbres refila lo darrer cant. Y tau, tau, fan via 'ls bultos; ¿quí sab d' ahont venen y hont van?

Cada hú d' ells porta unes sarrías—¿son dos ruchs? no 's veu prou clar; á pas catxassut caminan l' un davant, l' altre detrás. Ja vaig parentlont de vista ¿quí sab d' ahont venen y hont van?

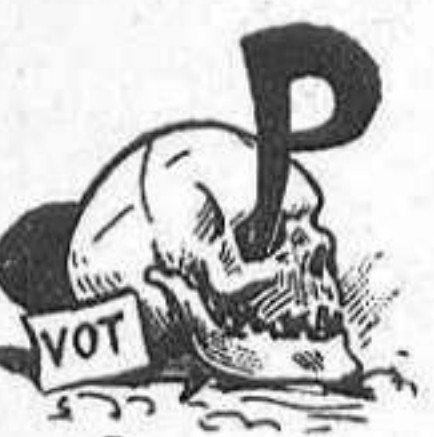
Dins lo bosh ja tot son ombras que 'l sol ja es post molt temps fá; com van carregats els bultos procuran apretá 'l pas. Ja han deixat lo bosh darrera ¿quí sab d' ahont venen y hont van?

Ja son á la carretera, en ella encafe es boy clar; quan tinch aprop els dos bultos me 'n quecho badoquejant. Ja sé que son, no 'n tinch dupte, ja sé d' ahont venen y hont van.

No son dos ruchs com me creya ab las sarrías carregats, que son dos llechs ab alforjas que retornan de captar. Són dos ruchs ó dos frares l' errada es molt natural.

L' HEREU D' HORTA

L' ARANYA NEGRA

ER tot arreu ahont extén la seva tupida trenyina fá las mateixas desgracias. El cónsul del Brasil á Oporto té una filla, menor d' edat, que sugestionada pels místichs seqüestradors de donzellas ricas y apetitosas, tractava d' enterrarse en un convent contra la voluntat del seu pare. Al sortir de missa, una pandilla composta de sis bandarras al servey dels jesuítas intentaren raptarla. La noya, víctima de la monomania religiosa que li han encastat al cervell, tractava de seguirlos; pero la seva mare, que l' acompanyava, doná l' crit de:—¡Lladres! que 'm roban á la méva filla!—y 'l poble vá posarse al costat d' ella, y vá rescatar á la desventurada filla. Ja ho veuen: hasta al mitj del carrer s' exerceix la cassera de colometas entontidas y fascinadas. Ab aquest motiu hi ha hagut á Oporto imponents manifestacions populars contrarias al clericalisme, al crit de *¡Abair els jesuítas! ¡Visca la Libertat!* La policia, al igual de lo que passa á Espanya, vá guardar el convent de aquells pares (sense fills coneguts) y vá disoldre la manifestació fent us de la forsa bruta. Tot lo mateix que aquí. De manera qu' en aquest punt concret de l' odi popular contra 'l clericalisme, y de la defensa de aquest per las autoritats constituídas, el poble portugués y l' espanyol ens trobem en idénticas condicions. El cas de la Srta. Ubao ha prés un rumbo inesperat. Se deya, en un principi, que aquella noya mal aconsellada, pera seguir, contra la sentència del Tribunal Suprém, en el Convent de las Esclavas, alega-

ria contra la seva mare y 'ls seus germans que li havían inferit mals-tractes, insigne falsetat que sols un jesuítia podia aconsellarli, dat que la mónita jesuítica prescriu: «Veste'n al teu ff, sense reparar en els medis.»

La rápida acció judicial que ordená la reintegració de la noya á la llar doméstica, degué desbaratar aquest plan.

Pero als dos días de trobarse la Srta. Ubao á casa seva, ahont signé rebuda ab el major carinyo, per una mare que l' idolatra y uns germans que l' adoran, s' ha presentat una demanda al jutje demanant el dipòsit d' ella, á fi de impedir que la seva familia pugua exercir influencia en el seu ánimo, pera torcer la seva vocació religiosa.

De res li ha servit á la bona mare la promesa lleal que vá ferli de acompanyarla ella mateixa al convent, de aquí á set mesos que cumplirá sos 25 anys, en cas de persistir en la seva idea de ferse monja.

Els perturbadors de la pau de las familias no tenen espera y surten ara ab la demanda de dipòsit, que acaba de ocasionar á la pobre mare un disgust de mort.

S' ha encarregat de sostenir davant dels tribunals la pretensió jesuítica, l' ex-ministre lliberal Sr. Maurra, cunyat de 'n Gamazo. Es un' honra aquesta com un' altre qualsevol, que denrá apuntarse aquell home públich mallorquí en la seva fulla de serveys. Per jesuítia de pesca curta se 'l tenia ja, y ara acaba de treure's la careta. ¡Millor que se 'l conegui!

La qüestió dels estetas de Cádiz ja vá ferlos célebres á n' ell y al seu cunyat: ara 'ls serveys que 's disposan á prestar á n' els jesuítas, els farán immortals.

Un altre cas se presenta á Madrid, de una noya arrancada á la seva mare, quan aquesta mes necessitava dels seus ausilis, puig está malalta y sense poderse valdre.

Desde l' convent de las Trinitarias ahont se troba, quan li feren present el desitj de l' autora de sos días de tenirla al seu costat vá respondre: —No, perque aquí 'm trobo molt bé y al costat de la méva mare corro perill de que 's pugui comerciar ab la méva honra.

Sols una sugestió malvada es capás de posar en llabis de una noya que aspira á la vida santa, un concepte tan ofensiu contra la persona que vá donarli la vida, y que gosa de una immaculada reputació.

Tals son els resultats de las perfidias de l' aranya negra.

¡Quántas familias ne ploran! No hi ha mes remey que agafar l' extranyinador y acabar de un cop ab l' aranya y ab la trenyina.

P. DEL O.

N jesuítia va presentarse á una fábrica de Peabajai (Guipuzcoa) demanant al amo que deixés anar als obrers á l' iglesia á sentir els sermons qu' ell mateix havia de predicar. Y l' amo li va respondre:—Fugi, home, fugi; altra feyna hi há.

Llavors el jesuítia va anar penetrant á las quadras de la fábrica, excitant als operaris á que anessin á sentirlo. Y 'ls obrers li van respondre á una:—Está bé; hi anirém; pero ab una condició: que vosté ha de pagarnos el jornal.

Sentir aixó 'l predicatore y posarse fet una fiera, va ser tot hí. Semblava que al demanarli que 'ls hi pagués el jornal, li haguessin trepitjat un ull de poll. A crits va dir que tots els obrers que treballavan en establiments d' amos liberals estavan condemnats sense remissió, y altres moltes bestiesas pel mateix istil.

La llástima es que no l' aboquessin de cap á un batán per estovarli una mica 'l cervell que 'l deu tenir dur com un roch.

No sé perque será que aquesta vegada als homes polítichs á qui la reyna consulta avants de resolre la crisis, els hi exigeix que li donguin la seva opinió per escrit.

Al obrar aixís no deixarà de tenir un gran disgust al veure que tots ells fan *molt mala lletra*.

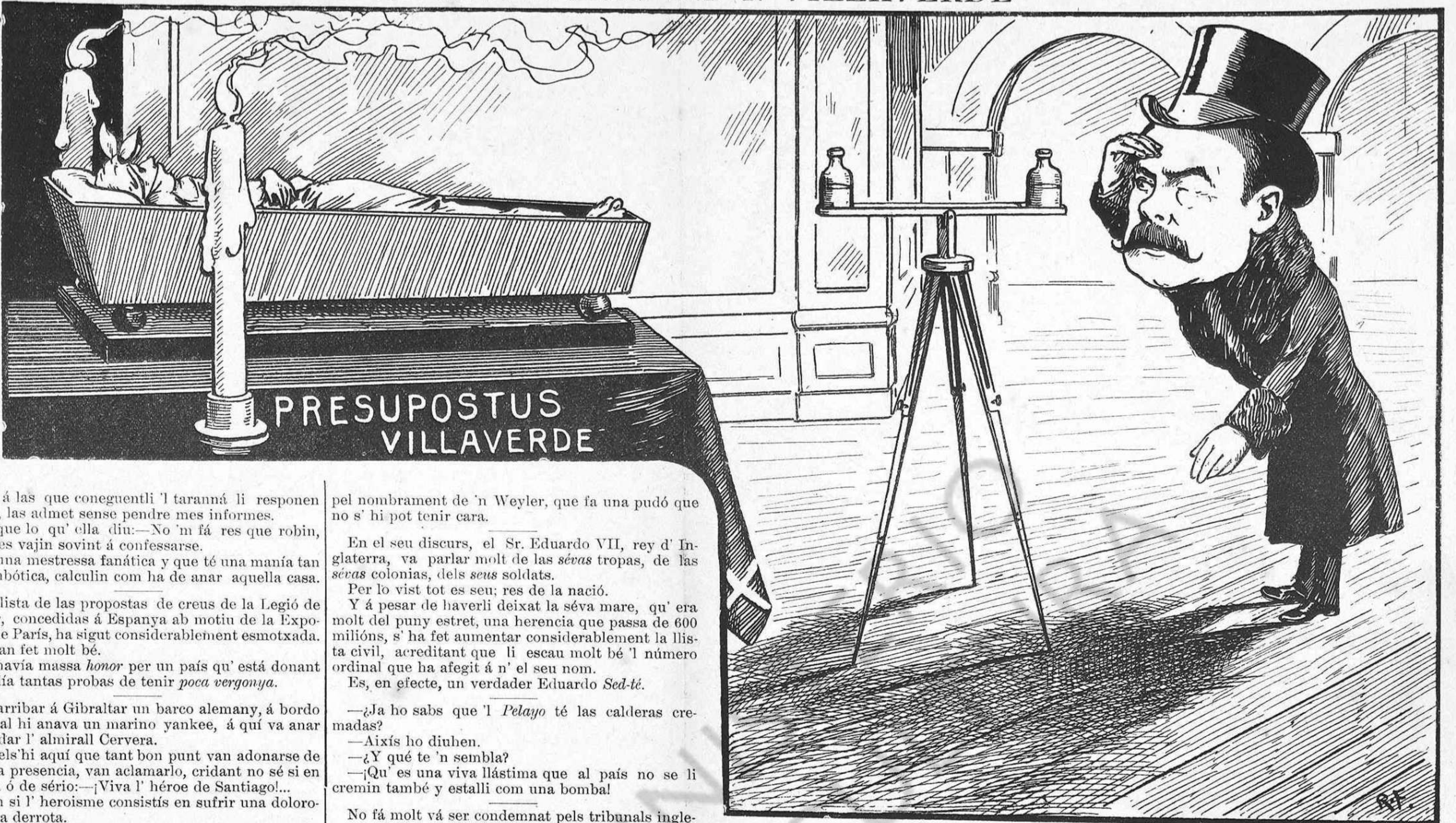
Conech á una senyora, que quan pren á una niyona de servey, lo primer que li pregunta es si li agradan els frares y la religió. Si li diuen que no, ja no vol sentir res mes y se la treu del davant. En

LA CARICATURA AL EXTRANGER UN NOU SANSÓ

Diuen que Krüger está á punt de perdre la vista. També la va perdre Sansó y va ensorrar el temple. (De Le Charivari.)

LA NIVELLACIÓ DE 'N VILLAVERDE

—Mes ben nivellat al país no li havia deixat ningú.

cambi a las que coneguentli 'l tarannà li responen que sí, las admit sense pendre mes informes.

Perque lo qu' ella diu:—No 'm fá res que robin, mentres vajan sovint a confessarse.

Ab una mestressa fanática y que té una mania tan estrambótica, calculin com ha de anar aquella casa.

La llista de las propuestas de creus de la Legió de Honor, concedidas á Espanya ab motiu de la Exposició de París, ha sigut considerablement esmotxada.

Y han fet molt bé.

Hi havia massa honor per un país qu' está donant cada dia tantes probas de tenir poca vergonya.

Va arribar á Gibraltar un barco alemany, á bordo del qual hi anava un marino yankee, á qui va anar á saludar l' almirall Cervera.

Y vels'hi aquí que tant bon punt van adonarse de la seva presencia, van aclamarlo, cridant no sé si en broma ó de serio:—Viva l' héroe de Santiago!

Com si l' heroisme consistís en sufrir una dolorosíssima derrota.

Pero ¡quí sab! Pot ser sí que aixís com avants del llorer se 'n feya estofat, avuy del estofat se 'n fá llorer.

Examinin els noms dels dos galls que 's disputan el dret de remenar las cireras, dintre de la restauració.

Sagasta y Silvela: tots dos comensan ab S, proba de que las cosas comensan á anar de tort.

Sa-gas-ta té gas al apellido; y Sil-vela hi té vela. Y á pesar de tot no donan llum; l' un per falta de presió y excés de vent á la canyeria y l' altre perque no té blé.

En materias de llum nosaltres estém per l' *Electra*.

Parla un periódich de las probas de un canó de 24, sistema Ordóñez, que s' han fet á Tenerife, y diu: «Los resultados fueron perfectos.»

«Los cristales de las casas vecinas se rompieron.»

De manera que ab uns canons com aquest que trencan vidres, la victoria será nostra, sempre que 's enemiche que 'ns ataquin sigan curts de vista y portin ulleras.

Diu *El País* que ha terminat la missió del Azcarra, qui ha desempenyat el mateix paper que l' de la prenda, sombrero ó maleta, que deixa el passatjer sobre l' assiento, quan aprofla la parada del tren per anar á fer las sevas necessitats, y no vol perdre l' puesto.

Ara torna 'n Silvela, retira la prenda, y s' asséu tranquilament.

Pero es fácil que 's quedí sol, perque s' ha estat tan temps desahogantse del mal de ventre produhit

pel nomenament de 'n Weyler, que fa una pudó que no s' hi pot tenir cara.

En el seu discurs, el Sr. Eduardo VII, rey d' Inglaterra, va parlar molt de las sévas tropas, de las sévas colonias, dels seus soldats.

Per lo vist tot es seu; res de la nació.

Y á pesar de haverli deixat la seva mare, qu' era molt del puny estret, una herencia que passa de 600 milions, s' ha fet aumentar considerablement la llista civil, acreditant que li escau molt bé l' número ordinal que ha afegit á n' el seu nom.

Es, en efecte, un verdader Eduardo Sed-té.

—¿Ja ho sabs que 'l Pelayo té las calderas cremadas?

—Aixís ho diuhen.

—¿Y qué te 'n sembla?

—¡Qu' es una viva llástima que al país no se li cremin també y estalli com una bomba!

No fá molt vá ser condemnat pels tribunals inglesos á divuyt mesos de traballs forsats, un pobre diable, que hostigat per la fam vá robar un pá de una fleca.

En cambi, als que per robar la independéncia de las Repúblicas sud-africanas y apoderarse de las minas d' or, sacrifican milers de vidas y devastan un país honrat y laboriós, en lloch de condemnarlos á cap pena, se 's admira y se 's aplaudeix.

¡Aixís vá 'l mon á principis del sigle xx!

El govern ha decidit repatriar pel seu compte als últims frares que quedavan á las islas Filipinas.

No hi vol dir res que sigan rics, y hasta milionaris, podentse costejar el viatge perfectament... La qüestió es que vinguin: perque sense ells ¿que sería de la pobla Espanya? Frares es lo que 'ns falta, perque la nostra nació acabí de semblarse á un fabar, ab mes frares que faberas.

Si, senyors, sí, y cal no perdre de vista que aixó ha de durar fins que no poguem dir: ¡fabal!

Un cirurgiá de Strasburg ha realisat ab éxit la portentosa operació d' extirpar l' estómach de un malalt que 'n patia horrorosament, tenint la vida al encant.

El pacient, després de l' operació, se troba perfectament curat.

¡Quina ditxa si l' cirurgiá strasburgués vingués á Espanya! Ell es l' únich home capás de salvar al nostre país!

¿Preguntan de quína manera? Extirpant l' estómach á tots els polítics de la restauració.

Un grapat de pensaments:

Generalment els que diuhen mal dels rics, ho fan ab la secreta esperança de ferse rics en el seu puesto.

(P. Desjardins.)

Si alguns de nostres homes polítics se vejesin pel carrer, tal com eran vint anys enrera, 's farían agafar immediatament.

(H. Maret.)

Els socialistas de ahir proclamaven el dret al treball, els socialistas d' avuy proclaman el dret al descans.

(G. M. Valtom.)

El mon moral té també las sévas epidémias lo mateix que l' mon físich.

(J. Simón.)

El pobre que s' enriqueix no fá altra cosa que cambiar de miseria.

(Epicteto.)

El patriotisme será sempre la millor entre todas las institucions militars que pugan existir.

(Cuvillier Fleury.)

No hi ha res mes perillós ni mes corruptor que fer de la lley l' instrument brutal de las passións y de las concupiscéncias dels partits.

(Léon Gambetta.)

À L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—Ca-na-lla.

2.ª CONVERSA.—Matias.

3.ª GEROGLÍFICH.—Barcelona es bona si la bossa sona.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número passat els caballers: Peret de Copons, Un fill de Bombay, F. Batlle y Mestres, Un espartenyot, Noy de les

Mestres, Baltassanet de Figueras, A. Bruguera y Sabater, A. Ribas LL., Un reventat tronas, Cassino dels Muts (Clot), Joseph Mascaró, El noy del Sigle xx de Figueras, Poca Roba, J. Felip, Un boer y Nitram Lleug.

ENDEVINALLAS

XARADA

En Joanet, que es un total de una fábrica de robas y es també molt *dos-tres-quarta* d' espatllas y d' altres cosas, lo día del dijous gras va volguer fer un punt d' home, y hi la secció del seu mando pera un brenar per las donas va donar una pesseta com qui tres no 's treu de sobre. Pero al sé al segona tersa y al gasterli certa broma, torná á pendre la pesseta que la pobla ab mes vergonya que l' seu amo va tornar á la butxaca per forsa.

N. VILA TOBA

TRENCA-CLOSCAS

¿Y QUI SON ELS SOTANAS?

¡¡ESPANYOLS!! NO 'NS DORMIM

T. N.

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el nom d' un conegut adagi catalá.

RU SINYOL LLAUÑÉ

CONVERSA

—¿Sabs qui s' ha mort?
—No.
—El pobre Daniel; se 'n va anar al seu poble per veure si millorava de salut y allí 's va morir.
—¿Y á quin poble estava?
—Home, al que ja t' hi dit.

CARLOS SOLER

INTRÍNGULIS

A E I O U

Ab aquestas cinch vocals y quatre consonants degudament combinadas formar un nom de dona.

SEBASTIANET

GEROGLÍFICH

:: +

VIII

Juny 1843

1856 — 1901

TTTT

UN APRESENT NOU

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un taper de Palafrugell, Joan Mas, Baltasar Casademont Parés, Un espartenyot, Albert Darcó, Noy de les Mostres, Sistellé, Noy Conet y Cafret, Un catalá petit de Pineda, Rosinol Llauné, Saragata Pobre, A. Ribas LL., Joseph Mascaró, Un de fra, Joseph Erotmit, Emili Martí, Un N. morat pobre, J. S. G., Francisquet Serra, Aputacari, Mecus pelut y Jaume Virgili.

Crisis ministerial y crisis trenca-closcayre; mala semana per vostés y pel panxut Ascárrega.

Caballers: Ninus Nanus, P. V., Un rebenta tronas, Patricio, E. Zola y B., J. Felip y Santiago C. Negre: Aixó es com els catúfols, quan els uns pujen els altres baixan; avuy vostés están en *auge*, de lo qual ens 'n alegrém.

Caballer: Frederick Gómez: Alló d' aquell *horfe* que se li *morigueren* els pares ens ha fet *morigar* de riure. Envihi sovint.—Mossen Flocchs: No va mal.—Un igualadí furné: En llapis no llegím res de lo que 'ns envían.—Un fill de Bombay: Aixó es la peste bubónica!—R. S. S.: La nota de primavera es bonica y anirá aixís que desglassi.

—M. Carbó de Alsina: El seu *bacallá* no es d' Escocia veritable, pero es de la banda del *morro* y no 'ns desagrada. Passa á mans de qui 's cuida de tallarlo.—J. Albany de Brighton: Potser vagi á LA CAMPANA...—Francisco Cometas Sisellé: Tan la prosa com el vers tot está á la mateixa *baizura*; tot es pessísimament dolent.—Un xiquet de Valls: Si entén tan de fé espadats com de versificar, pobre *avancetá*!—F. Carreras P.: Aprofitém la xarada.—Fidel Delfi: El *retall* no; lo altre potser sí.—Claudi Juncá: Sí, senyor, sí. ¡Viva la Libertat y abajo *La Redacció*!... pero l' article, per xó, no va.—A. Cortina Rivera: Aquets pensaments son altament filosóficis y bellament plástichs: aixó es el cervell de 'n Schopenhauer tret per la boca de 'n Ruskin.—Adolf Mas: La *intima* enclou verdadera poesia, pero, el traje, no 'ns va; per xó preferím el *quadrat* tot y ser més *debil* d' assumpto.—Joan Delfi S.: Versos polítics? Han de tenir molta gracia, lo que no tenen aquests.—L. Castell-ferris: El vers qu' envía es un nyap que no té ni peus ni cap.—Joseph Biosca: Tot es dolent.—J. S.: No es de lo millor que vosté fa, pero, pitjor podria *star-y-am* sabria greu que s' ho prenguéss malament.—C. Amor: Es tan sentida com defectuoseta.—Joseph M.ª del Mestre: No estém per qüentos; s' entén, per *qüentos* dolents.—Quimet T.: No estém per historias; s' entén, per *historias* dolentas.—R. Cop de Punny: Després d' insertats aquets *cantars*; els lectors li explicarian gráficamente el seu apellido á la cara.—F. Grañen: Vosté diu en sa poesia *tot quin fret que fa*; y nosaltres dihem *¡oh qu' es dolent!*... qüestió d' opinioins.—Lluís G. Salvador: Rebut l' article y gracias... y veurém.—Enrich Bosch y Viola: L' intenció es bona: aixó fos tot lo demés.—C. Ossorio y Gallardo: Alló del *cuerno de Atila* es una troballa digne de vosté, Del cap de Don Tancredo no 'n podria sortir altra cosa.—W. Obue: Un sonet á la República... y dolent? Pobreta! Es capás d' haverla fet retardar deu anys á venir!—A. Carrasca Gayán: Ara está millor de forma pero 'l fondo es tan dú y tan repugnant com avans; ab tot vosté está en el dret de pensar com vulgui y per xó es probable que s' inserti.—Abel Gaubansa: Son bastant acceptables.—Casimir B. de Cutó: No hi ha res mitj passador. Veig que 'ns diu que si 'ns sab greu que 'ns envihi moltes *cossas* á la vegada... Home, es clar, si han de ser *cossas*, ab una n' hi ha prou y massa.—Joan Passa-ferm Monís: Las coplas no 'ns serveixen.—Clement Torruella: Sentím no poderlas publicar, puig no son d' interés general. Gracias.—Ruy de Gorch: La meytat de lo qu' envía; lo mateix que l' altre día.—P. Órbita: No, ser.yor.

¡Avuy surt!

EL PECAT DE EVA

HUMORADA EN VERS
PER C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINE

Preu: **DOS** rals

Se ven á can López, als kioscos y per tot arreu.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

UNA PRÉDICA

—En Pérez Galdós, desde que ha fet aquesta *Electra* de Satanás, s' está tornant dimoni. Jo fins sé que ja comensan á sortirli banyas.

NOSALTRES:—Mentida! No es pas casat.